

kring. Abe perste zijn lippen op elkaar. Het duurde niet lang meer.

‘En ze braken alles van de oude orde af; de oude huizen, de oude werkplaatsen, de wegen. Ze verzamelden het gereedschap en alles wat ermee gemaakt was en verbrandden het. Jaren brandden de vuren en wat niet branden wilde, werd begraven. En op de resten bouwden ze een nieuw begin met nieuwe dorpen, zoals ons dorp. Vandaag vieren we dat nieuwe begin. We vieren de Kering en we danken de Broeders en Zusters voor hun inzicht en hun harde werk.’

Ludwig stond op en iedereen volgde zijn voorbeeld, en toen hij begon te klappen deed de rest hem na. Samen zongen ze het lied van de Kering en het klonk zo mooi dat Abe er ondanks de warmte rillingen van kreeg.

Ze aten konijn en hert, in het wild geplukte planten en vruchten, net als de Broeders en Zusters toen, want in hun tijd waren er geen mensen die het land bewerkten. Het was lekker maar het vulde niet zonder brood of aardappels. Waarschijnlijk was dat ook de bedoeling, dat je nog een beetje honger had. Omdat je dan beter voelde hoe het toen was.

Na het eten liepen ze met zijn allen naar de andere kant van het dorp, want daar was de brandstapel. De stapel was drie mannen hoog en tussen het hout lagen resten van vroeger die ze door het jaar heen gevonden hadden. Vreemde dingen, waarvan vaak zelfs het materiaal onbegrijpelijk was, die uit de grond kwamen tijdens het ploegen of die ze zomaar ergens in het bos gevonden hadden. Ludwig stak